

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 2. Begeerte om van andere vernedert te worden.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

natuere teghenheyt voelt. *V*Vy zijn soo haest vermoeyt van de deughden ter handt te nemen: ende laeten ons van onse quaede geneghentheden afstrecken tot het gene dat ghemackelijck is. *V*Vegh natuere ende ghemack; volgh den gheest: dat den geest heerschappye over u hebbe. *V*Vy laeten onse ooghen vallen op het ghene dat schoon ende ghenoechlyck is: maer wy schroomen dat hart, grof, ende ongemackelijck ende de natuere is. Daer moeten fundamenten geleyt worden volghens den bouw. Hoe den bouw groter ende hoogher is, hoe de fundamenten oock dieper ende stercker inde wijde ende breede moeten geleyt worden; of sy sullen met eenen windt om verre vallen, al en is hy niet sterck. Als er stercke fundamenten geleyt worden van een diepe vernederinghe, onder Godt, onder alle de menschen, ja tot het diepste der helle; dan en kan ons alle de macht der helle niet hinderen. *V*Vilt ons Godt op een andere plaetse hebben, hy kan't doen, als't hem sal believen: Maer van onsen kant altydt om leegh in onsen Niet.

Soodaenigh waeren de gedachten van *A*gnes, ende de selve ghedachten socht sy seer neerstighlijck oock in andere in te drucken.

S. 2. *B*egeerte om van andere vernedert te worden.

Dle in haer eyghen ooghen d'onweerdighste ende verfoeyelijckste van alle menschen was, wenschte dat alle andere van't selve ghevoelen souden wesen. Sy vlamde om van de menschen vernedert te worden: Ende schoude alle eere ende grootachinghe meer als de doot. *A*ls ick over de straeten gonck, seght sy, docht my dat ick verdween van begheerten, om van alle creaturen soo redelijcke als onredelijcke, vertreden, ende verniet te worden. *A*ls het volck hoops ghewijs uyt de Kercke komt,

komt, of dat eenighe troepen soldaeten passeerden, soo legghie ick my alijt met de begeerte onder hun voeten, om ter liefde van Godt verplettert te worden. Dit is in my een seer levende begeerte, al sien ick dat ick soo onweerdeerlijke gratie niet weerdigh en ben: Ende soude het minste druppelken van dierghelijcke occasie met danckbaerheyt van Godts handen ontfanghen.

Bens te Halle wesende, ende haer sonden met haer inwendighe ghestelten alle aldaer verklaerende aen eenen Biecht-vader, aen den welken haeren gheest onbekent was: kreegh sy van desen Biecht-vader een vremde antwoord. Want den Biecht-vader achterdencken hebbende, oft oock ordeelende dat de vremde saecken die hy ghehoort hadde van den duyvel voort quaemen, seyde tot haer: *Ghy zijt ergher als den duyvel self.* Waer op *Agnes* terstont seyde: *Ia, dat is waerachtigh.* Ordeelende dat desen Biecht-vader de waerheyt seyde. Van den Biecht-stoel komende, ende haer penitentie volbrocht hebbende, onderhiel sich met dat rechtfinnigh ordeel: 'T welck den Biecht-vader van haer ghestreken hadde: Overlegghende van den eenen kant den val der Enghelen; ende van den anderen, hoe leelijck ende hoe menighmael dat sy van Godt afgevallen was. Sy schrijft aldus: *Ick aensagh wat de oorsaecke gheweest is van den val der Enghelen, waer van ick in Godt een klaere kennisse ontfonck: Te weten, een sonde, door de welke sy met een wel-behaeghen in hun schoonheyt tot hun selven sich gekeert hadden, sonder in te sien van wie dat dese schoonheyt voort quam; daer sy behoort hadden hunnen inkeer tot Godt te doen, hem alleen kennende ende be-minnende als hunnen Godt, hunnen Schepper, hunnen Al, ende sich te vernieten voor sijne grootheyt. Hier van sijn sy*

ge worden, dat sy te voren niet en waeren. Dese ende meer andere dinghen aengaende den val der Enghelen insende, hoe sy door een sonde alleen, tot hun selven met een ydel behaeghen ghekeert zijnde, van de schoonste Enghelen de leelijckste ende afgrijselijckste duyvelen ghe worden zijn: Aensagh ick hier teghen mijn sonden die ick teghen Godt bedreven hebbe. Dit en is niet alleenelyck een sonde, maer vele hondert duysende sonden, ende Godt heeft my door sijn goetheyt noch staende gehouden. O Heere, hoe afgrijselijck soude ick in uwe Majesteyts ooghen door soo menighvuldighe sonden geweest hebben, hadde ick door uwe ghenade geene vergiffnisse over mijne boosbeden verkregen, daer ick sien dat de Enghelen, uwe schoonste schepselen, soo leelijck zijn door een sonde alleen. Hier uyt sagh ick klaerlyck, dat desen Biechtvader, of Godt door hem, de waerheyt geseyt hadde: waer van ick een meerder genegentheyte van liefde ende danckbaerheyt tot Godts goetheyt gevoelde, die hy naer soo menighvuldighe misdaden my bewesen heeft.

Ghelijck sy de verootmoedinghe van desen vromden Biechtvader seer blyhertighlyck ontfangen heeft, uyt het insicht van haere onweerdigheyt, ende van haer sonden, die sy soo grootelijck vermenighvuldicht: Soo ontfonck sy oock, met het selve ghelaet de verootmoedinghen van haeren eyghen Biechtvader. Van desen wiert sy eens dapperlyck bekeven over eenige vergetentheyte: Om de welcke den Biechtvader dreyghde haer noyt voortaan in eenighe saecke te betrouwen.

Hoe sy aldan ghestelt was, beschrijft sy met dese woorden. Door dese dreyginge was ick seer blijde: peysende, nu sal ick verstooten worden, sonder meer voor den daghte komen: Men sal my niet meer betrouwen. De blyschap

ſchap die ick hier uyt ſchepte, was ſoo groot, dat ick niet en wifte, hoe ick uyt den Biecht-ſtoel ſoude vertrecken door uytgeſtortheit van vreughden. Hoe V. Eerw. meer keef, hoe ick meerder blyſchap voelde. Ick en wete niet hoe ick was: Ick vreeſde uyt te berſten in eenen lach: Ende gonck al lachende naer de Hooft-kercke, nauwelijckx konnende mijn ſelven bedwingen, niet teghenſtaende dat ick hier toe groot ghewelt dede. Ick loofde Godt almachtigh door alle ſijn Heylighen, die ſijns ſelfs eeuwigen Lof, eere ende glorie moet blijven, Amen.

Alle vernederinghe was aen Agnes aengenaem: ende alle grootachtinge pynelijck. Soo verre dat ſy voor nam de ſtadt van Ruremonde te verlaeten, om dat ſommighe haer eenighe heyligheyt toeſchreven, gelijk voor deſen verhaeltis: want dit geſegh haer onverdraegelijck was. Van Godt genootſaect zijnde aldaer te blijven, teghen haer genegenthey, behiel ſy evenwel een groot ghevoelen ende droefhey uyt dit goet gevoelen van andere: Ende en konde niet verdouwen, dat een aenbrenghſter, ende miſſchien oock andere, ſoodaenighe gedachten hadden. Eenighen tijt daer naer, ſchrijft ſy aldus. *Ick hebbe ſomwijlen noch eenighe vreeſe, dat de menſchen goet gevoelen van my hebben. Dat en kan ick niet op krijgen, aengeſien ick ſoo quaet ben. Ick wensche dat alle menſchen mijn herte doorſaeghen, ende wiſten hoe boos dat ick ben van mijn ſelven: Dan ſonden ſy alle deſe goede meyninge laſten vallen.*

Ghemerckt dat haeren gheeft door de vreeſe van grootachtinghe ſeer gheſtoort wiert: Heeft het Godt ghelieft deſe vreeſe wegh te nemen, ſonder hinder niſſe van haer ootmoedigheyt. Want gaende uyt de Kercke der Societeyt, ende inden gront haers herte
ſich

sich omcinghelt vindende met een groot licht, ver-
stont sy dese binnen spraecke. *VVaerom zijt ghy beureest,
om het seggen der menschen? En siet ghy niet dat ick het goet
ende de deught ben, die de menschen in u bemercken? Dat
ick in u, ende door u geloofi worde, ende door alle de gene
aen de welcke ick mijne gratie mede deyle, naementlyck als
die uyt-schijnen, ende tot kennisse van andere komen?* Hier
sagh sy klaerlyck, dat Godt alle goet is, dat hem alle
goet toe-behoort, ende dat hem alle eere ende glorie
toe-komt: Ende sagh alsdan oock te samen den gront
van haeren Niet, dat sy van haer selven Niet was, en-
de niet en vermocht. Maer sy her-roept dat sy den
gront van haeren Niet sagh: Segghende dat hy gront-
deloos is. Van alsdan is dese vreesse verdwenen: wat
de menschen seyden, of niet, sy hadde Godt altijd
voor opsicht, ende te samen haeren Niet: welke ken-
nisse daeghelijckx in haere ziele vermeerderde, met
wasdom van haere ootmoedigheyt.

§. 3. Voorbeelt van haer vormoedigheyt.

HEt voorbeelt van haere ootmoedigheyt was d'oot-
moedigheyt van haeren Salighmaccker, die sy
altijt voor ooghen hadde, ghemerckt dat sy daeghe-
lijckx sich vele uren onderhiel op d'overdenkinghe
van sijn Passie, ende oock d'ootmoedigheyt van sijne
Heylighe Moeder, ghelijck sy op een plaerse van haer
schriften te kennen gheeft. Ontrent den dagh der
Presentatie van de H. Maghet eens haer bedenckinge
nemende op d'opdraght die dese Maghet aen Godt
dede, gaende naer den Tempel, ende te samen op-
gaende in alle deughden: wierden haer de deughden
van de H. Maghet op een levende maniere voor-ghe-
stelt: